

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 10 listopada 2006 r. (22.11)
(OR. en)**

14938/06

LIMITE

**VISA 291
COMIX 933**

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Grupa Robocza ds. Wiz
Dotyczy:	Projekt rezolucji przedstawicieli rządów państw członkowskich w sprawie wspólnych minimalnych norm bezpieczeństwa krajowych dowodów tożsamości wydawanych przez państwa członkowskie

W listopadzie 2004 r. Rada Europejska przyjęła wieloletni program w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — program haski — w którym wezwała „Radę, Komisję i państwa członkowskie do kontynuowania ich wysiłków zmierzających do niezwłocznego włączenia identyfikatorów biometrycznych do dokumentów podróży, wiz, zezwoleń na pobyt, paszportów obywateli UE i systemów informacyjnych oraz do przygotowania się do opracowania minimalnych standardów dla krajowych dokumentów tożsamości, z uwzględnieniem standardów Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO)”.

Na posiedzeniu specjalnym w dniu 13 czerwca 2005 r. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych również zaapelowała do państw członkowskich, by do grudnia 2005 r. uzgodniły wspólne normy dotyczące dowodów tożsamości i bezpieczne procedury ich wystawiania, a później możliwie szybko uzgodniły normy szczegółowe.

Jesienią 2005 r. komitet techniczny utworzony na mocy art. 6 rozporządzenia 1683/95 ustanawiającego jednolity formularz wizowy rozpoczął analizę zagadnień związanych z bezpieczeństwem dowodów tożsamości. Równocześnie podjęto prace nad interoperacyjnością podpisów elektronicznych i bezpieczeństwem procedur wystawiania dokumentów.

Eksperci państw członkowskich uznali, że generalnie minimalne normy dotyczące dowodów tożsamości powinny być wzorowane na normach określonych w rozporządzeniu Rady 2252/2004 w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie i że bezpieczeństwo procedur wystawiania dokumentów powinno być zwiększone.

Przy okazji posiedzenia Rady w grudniu 2005 r. przedstawiciele rządów państw członkowskich zatwierdzili konkluzje w sprawie minimalnych norm związanych z bezpieczeństwem procedur wystawiania dowodów tożsamości, zatwierdzili też „tymczasowe konkluzje ekspertów pracujących w ramach komitetu utworzonego na mocy art. 6 rozporządzenia Rady (WE) 1683/95”. Wyrazili postulat, by po tych konkluzjach zostały „we właściwym czasie [...] opracowane bardziej szczegółowe normy techniczne”. W lutym 2006 r. komitet powołany na mocy art. 6 uzgodnił minimalne normy, przedstawione w załączniku do niniejszej noty.

Kwestia interoperacyjności podpisów elektronicznych jest rozpatrywana przez odpowiednie fora.

Uczestnicy konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich proszeni są o zatwierdzenie rezolucji załączonej do niniejszej noty.

Rezolucja przedstawicieli rządów państw członkowskich w sprawie wspólnych minimalnych norm bezpieczeństwa krajowych dowodów tożsamości wydawanych przez państwa członkowskie

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ
ZEBRANI W RADZIE,

Uznając mandat, jaki państwom członkowskim dały program haski oraz — w dniu 13 lipca 2005 r. — Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych;

Doceniając, jak ważne jest zapewnienie bezpieczeństwa dokumentów podróży i innych dokumentów tożsamości;

Uznając, że niniejsze normy odnoszą się jedynie do norm bezpieczeństwa, nie zaś do stosowania krajowych dowodów tożsamości w danym państwie oraz że nie nakłada się żadnych prawnie wiążących norm ani harmonogramów;

Powołując się na konkluzje Rady z grudnia 2005 r., w których zatwierdzono wyżej wspomniane „tymczasowe konkluzje ekspertów pracujących w ramach komitetu utworzonego na mocy art. 6 rozporządzenia Rady (WE) 1683/95”;

Biorąc pod uwagę fakt, że komitet utworzony na mocy art. 6 rozporządzenia Rady (WE) 1683/95 ustalił minimalne normy bezpieczeństwa dowodów tożsamości;

Zwracając się do państw członkowskich Unii Europejskiej o dalszą pracę na szczereblu międzyrządowym,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

MINIMALNE NORMY BEZPIECZEŃSTWA DOWODÓW TOŻSAMOŚCI UŻYWANYCH W PODRÓŻY, WYDAWANYCH PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Wprowadzenie

W niniejszym dokumencie sformułowano minimalne wymagania bezpieczeństwa, które muszą być spełnione przez dowody tożsamości używane w podróży i wydawane przez państwa członkowskie. Poniższe przepisy dotyczą głównie danych służących personalizacji dokumentu (na jego awersie). Należy również ustanowić odpowiednie przepisy dotyczące rewersu dokumentu, po to by ochronić dokument przed próbami zmiany danych polegającymi np. na rozwarstwieniu lub delaminacji. Dowód tożsamości może być wykonany z kilku materiałów podstawowych. W niniejszym dokumencie określono minimalne wymagania bezpieczeństwa w odniesieniu do konkretnego materiału, którego się używa.

1. Materiał

Dowód tożsamości może być papierową kartą obustronnie laminowaną lub kartą w całości wykonaną z tworzywa sztucznego.

Jeżeli dowód tożsamości wykonany jest z papieru pokrytego tworzywem sztucznym, to papier musi spełniać następujące wymagania minimalne:

- brak wybielaczy optycznych,
- dwutonowe znaki wodne,
- substancje zabezpieczające lub równoważne zabezpieczenie przeciwko próbom ingerencji polegającym na wywabianiu środkami chemicznymi lub delaminacji,

- barwne włókna (częściowo widoczne i częściowo fluoryzujące w promieniowaniu UV lub niewidoczne i fluoryzujące w co najmniej dwóch kolorach),
- broki fluoryzujące w promieniowaniu UV — zalecane,
- stosowanie nici zabezpieczającej — zalecane.

Jeżeli dowód tożsamości jest w całości wykonany z tworzywa sztucznego, zazwyczaj nie można wprowadzić w nim znaków uwierzytelniających stosowanych w papierze, z którego wykonane są paszporty czy dokumenty podróży. W takim przypadku brak znaków w materiale należy zrekompensować środkami z zakresu druku zabezpieczającego, zabezpieczeń antyksenerycznych lub technik personalizacji, które są zgodne z pkt 3, 4 i 5 oraz przewyższają opisane dalej normy minimalne.

2. Dane służące personalizacji dokumentu

Dowód tożsamości powinien nadawać się do odczytu maszynowego zgodnie z częścią 3 tom 1 dokumentu ICAO nr 9303¹ („*Size 1 and Size 2 Machine Readable Official Travel Documents*”) oraz być wystawiony zgodnie z zawartymi tam specyfikacjami dotyczącymi kart przeznaczonych do odczytu maszynowego.

Wizerunek posiadacza nie może być przytwierdzony do podłoża, tylko z nim zintegrowany na awersie karty technikami personalizacji, o których mowa w pkt 5.

¹ Wydanie trzecie (dotychczas niepublikowane).

3. Techniki nanoszenia środka kryjącego

Należy stosować następujące techniki nanoszenia środka kryjącego:

A. Druk tła:

- dwutonowe gilosze lub równoważne zabezpieczenia,
- druk irysowy, w miarę możliwości fluoryzujący,
- nadruk fluoryzujący w promieniowaniu UV,
- motywy skutecznie zapobiegające podrabianiu i przerabianiu (w szczególności na stronie personalizacyjnej); zastosowanie mikrodruku jest fakultatywne,
- na podłożu papierowym muszą być stosowane farby reaktywne,
- jeżeli papier, z którego wykonany jest dowód tożsamości, jest dobrze zabezpieczony przed próbami ingerencji, użycie farb reaktywnych jest fakultatywne

Układ awersu karty różni się od układu jej rewersu.

B. Druk tekstu gotowego

Z wkomponowanym mikrodrukiem (o ile mikrodruk nie jest już elementem druku tła).

C. Numeracja

Dowodowi tożsamości nadaje się niepowtarzalny numer dokumentu:

- do którego druku użyto cyfr lub czcionki specjalnego kroju oraz farby fluoryzującej w promieniowaniu UV lub który został naniesiony tymi samymi technikami co dane służące personalizacji dokumentu.

Zaleca się, aby niepowtarzalny numer dokumentu był widoczny w dowodach tożsamości po obu stronach karty.

W dowodach tożsamości wykonanych w całości z tworzywa sztucznego stosuje się dodatkowe zabezpieczenia optycznie zmienne, np. farbę optycznie zmienną lub inne elementy optycznie zmienne; wymóg ochrony należy wypełnić stosując przynajmniej dyfrakcyjny element optycznie zmienny (*DOVID* — *diffractive optically variable image device*) lub równoważne zabezpieczenia.

4. Ochrona antykseryczna

Na stronie personalizacyjnej stosuje się elementy optycznie zmienne (*OVD*) lub równoważne elementy, które zapewniają przynajmniej taką samą trafność identyfikacji i taki sam poziom bezpieczeństwa co elementy obecnie stosowane w wizach o ujednoliconym wzorze; stosowane elementy mają postać struktur dyfrakcyjnych o wzorze zmieniającym się w zależności od kąta obserwacji (*DOVID*)¹ lub zabezpieczeń gwarantujących co najmniej taki sam poziom bezpieczeństwa, umieszczanych między warstwami karty, w nakładanym na gorąco lub podobnym laminacie lub nanoszonych jako powłoka z elementem zmiennym optycznie.

¹ *DOVID* to zabezpieczenie o zmiennym, optycznie dyfrakcyjnym wzorze wysokiej rozdzielczości. Wzór optycznie zmienny może być wykonany jako obraz z elementami animowanymi (wzór o kilku barwach składowych) lub permutacja barw lub obraz zmieniający się z pozytywowego na negatywowo lub obraz z efektem przestrzennym. Optycznie dyfrakcyjny odnosi się do przestrzennego rozmieszczenia fal poszczególnych długości wzdłuż kierunku rozchodzenia się światła, np. do rozbiegania światła białego na jego barwy składowe.

Elementy optycznie zmienne powinny być scalone z dokumentem jako element struktury warstwowej, skutecznie chroniąc przed podrabianiem i przerabianiem. Z dokumentami z papieru powinny być scalane na możliwie dużej powierzchni jako element laminatu nakładanego na gorąco lub podobnego albo nanoszone na te dokumenty jako powłoka zabezpieczająca, zgodnie z wytycznymi podanymi w pkt 5. W dokumentach z tworzywa sztucznego powinny być wbudowywane między warstwy karty na możliwie dużej powierzchni lub nakładane jako powłoka zabezpieczająca.

Jeżeli karta z tworzywa sztucznego jest personalizowana techniką grawerunku laserowego i zawiera wykonany laserowo element optycznie zmienny, to dyfrakcyjny element optycznie zmienny ma postać przynajmniej umiejscowionego elementu *DOVID*, metalizowanego lub przezroczystego, naniesionego tak, aby zapewnić skuteczniejszą ochronę przed powielaniem.

Jeżeli karta wykonana jest z papieru pokrytego tworzywem sztucznym, to dyfrakcyjny element optycznie zmienny ma postać przynajmniej umiejscowionego elementu *DOVID*, metalizowanego lub przezroczystego, wbudowanego między warstwy tak, aby zapewnić skuteczniejszą ochronę przed powielaniem.

Zalecane jest, aby pole karty przeznaczone na dane służące jej personalizacji było dodatkowo zabezpieczone wypukłymi lub wytłoczonymi elementami wyczuwalnymi dotykiem.

5. Technika personalizacji

Aby dane w dowodach tożsamości były odpowiednio zabezpieczone przed próbami podrabiania i przerabiania, dane służące personalizacji dokumentu — w tym wizerunek i podpis posiadacza oraz zasadnicze informacje dotyczące wydania — także w polu przeznaczonym do odczytu maszynowego są scalone z podstawowym podłożem dokumentu. Nie stosuje się już tradycyjnych metod przytwierdzania zdjęcia.

Można stosować następujące techniki personalizacji:

- druk laserowy,
- druk termotransferowy,
- druk atramentowy,
- techniki fotograficzne,
- grawerunek laserowy, który skutecznie wnika w warstwę karty zawierającą elementy zabezpieczenia.

Aby dane osobowe i informacje dotyczące wydania były odpowiednio chronione przed próbami ingerencji, to jeżeli stosuje się druk laserowy, termotransferowy, atramentowy lub techniki fotograficzne, należy obowiązkowo stosować laminat nakładany na gorąco lub podobny, np. o postaci kieszonki lub powłoki z zabezpieczeniem antykserycznym. W przypadku kart, których podstawowym budulcem jest papier i które personalizowane są drukiem atramentowym, laminacja wymagana jest w celu zapewnienia odpowiedniej trwałości dokumentu.

We wszystkich rodzajach kart ważna jest także odpowiednia ochrona rewersu, aby niemożliwa była zmiana danych personalizacyjnych od tyłu.

Dokumenty podróży muszą być wystawiane tak, by nadawały się do odczytu maszynowego. Układ graficzny dowodu tożsamości jest zgodny ze specyfikacjami podanymi w części 3 tom/sekcja 1 dokumentu ICAO nr 9303¹ („*Size 1 and Size 2 Machine Readable Official Travel Documents*”), a procedury wystawienia dokumentu są zgodne ze specyfikacjami określonymi tam dla dokumentów przeznaczonych do odczytu maszynowego.

¹ Wydanie trzecie (dotychczas niepublikowane).

6. Inne zabezpieczenia

Poza zabezpieczeniami określonymi we wcześniejszych punktach państwa członkowskie mogą wprowadzać jeszcze inne zabezpieczenia, o ile są one zgodne z decyzjami uprzednio podjętymi w tych kwestiach.

7. Zabezpieczenia biometryczne

Jeżeli w dowodach tożsamości używanych w podróży stosowane są identyfikatory biometryczne, to dane takie są przechowywane i nadają się do odczytu zgodnie ze specyfikacjami ICAO co do danych biometrycznych (dokument nr 9303¹ część 3 tom 2) oraz z rozporządzeniami Unii Europejskiej i jej technicznymi specyfikacjami co do danych biometrycznych w paszportach określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) 2252/2004. Do użytku krajowego można wprowadzić jeszcze inne rodzaje zabezpieczeń biometrycznych.

¹ Wydanie trzecie (dotychczas niepublikowane).